

Draga Narava!

Vsakič, ko pogledam skozi okno, si tam. Zjutraj, ko dvignem rolete, v šoli, ko mi je dolgčas, in popoldne, ko pišem nalogo.

Lepa si ves čas, v vsakem trenutku, že milijone let. Najlepša si jeseni, ko se odeneš v tople, rdeče barve, in spomladi, ko dišiš in si vsa v cvetju. Pa tudi pozimi, ko počivaš pod belo snežno odejo, in poleti, ko s soncem greješ zemljo.

Ko se čez dan sprehajam, me vsakič znova prevzamejo čudovite melodije tvojih ptic in mogočnost tvojih gozdov. Čistost tvojih potočkov in tvoja mirnost.

V časih, kot so sedaj, polnih prometnih cest in ljudi brez prostega časa, se nam zgodi, da te pozabimo ceniti ali pa te začnemo celo uničevati. In vendar še vedno gradimo parke sredi mest in sadimo rastline v naših domovih. Na trenutke se lahko zdi, kot da te ne maramo, zato se takrat spomni na te majhne stvari, ki jih počnemo, da bi te kljub vsemu obdržali blizu. Kolikor te lahko sovražimo, se zdi, da se ti ne moremo upreti, kajti vedno znova se vračamo k tebi, Narava. Še vedno radi hodimo na prečudovite plaže in v neokrnjene gore. Še vedno se radi grejemo na toplem soncu in še vedno radi opazujemo dih jemajoče razglede. Še vedno se razveselimo majhnih stvari, kot so sončni zahodi, ki obarvajo nebo v vijoličnih, roza in oranžnih odtenkih, ali pa ko se vozimo na izlet in navdušeni vzkliknemo: »Poglej, kravice!«.

Od tvojih najvišjih gora, do najglobljih oceanov. Od najširših gozdov do majhnih rastlinic v naših domovih, radi te imamo. Čeprav ne pokažemo tega vedno, ti obljubimo, da te, Narava, imamo radi.

Tvoja Maja